

Komiek William Boeva heeft een nieuwe show: 'B30VA'

“Je kan overal moppen uit halen, zelfs uit iets triests”

William Boeva noemt zichzelf 'de grappigste dwerg van België en Nederland'. In november 2019 werd hij 30 jaar. Dat is een grote stap. Wat betekent dat voor hem? Daar maakte hij een nieuwe show over. Die heet 'B30VA'. Sinds deze week trekt hij ermee door Vlaanderen.

William Boeva treedt al tien jaar op. Hij won verschillende grote prijzen in België en Nederland. Zijn twee vorige shows waren 'Megalomaan' en 'Reset'. Vorige zaterdag speelde hij in Antwerpen de eerste voorstelling van 'B30VA'. Een week eerder speelde hij een proef-optreden in Nazareth. Achteraf maakte William graag even tijd voor Wablieft.

Wablieft: Ben je nerveus voor je nieuwe optredens?

William Boeva: Ja, toch een beetje. De nieuwe show is anders dan mijn twee vorige. Daar moet ik zelf nog wat aan wennen. Bij de proef-optredens merkte ik dat ook het publiek even moest wennen aan mijn nieuwe stijl. Mensen verwachten een bepaalde soort humor van mij. Maar deze keer is die een beetje anders. Ik vind het wel fijn om nu zo te spelen.

Je bent 30 jaar geworden. Vond je dat lastig?

Ja, best wel. Ik begon op mijn 20 jaar met comedy. Twee jaar later won ik de wedstrijd Comedy Cup van het weekblad Humo. Iedereen sprak over mij als 'jong talent'. Toen ik 30 werd, vroeg ik me af: ben ik nu nog wel een jong talent? Eigenlijk niet. Maar heb ik het nu gemaakt als komiek? Ook daar

ben ik nog niet helemaal zeker van.

Op je 30 jaar moet je stilaan weten welke kant je leven opgaat. Dat zeggen mensen toch altijd. Maar ik wil nog niet alles vastleggen. Veel mensen van mijn leeftijd hebben daar last mee. Wij hebben altijd veel keuzes gehad in het leven. En dat willen we zo houden. We willen niet voor één richting kiezen. Maar heb je zoveel keuze? Dan krijg je daar ook weer stress van.

Eén van die keuzes is: wil ik kinderen of niet? Dat vraag je je af in je show. Heb je die vraag ook in het echte leven?

Ja, zeker. En ik weet het echt niet. Ik vind dat een heel moeilijke keuze. Veel van mijn vrienden beginnen nu aan kinderen. En ik begrijp niet altijd waarom. Sommige mensen zeggen: "Omdat het gezellig is." Maar moet je daarom kinderen krijgen? Omdat het gezellig is? Dat lijkt mij niet de beste reden. Ik weet in elk geval nog niet wat ik wil.

Je bent komiek. Maak jij dan van zulke moeilijke vragen vanzelf grappen? Of moet je daar toch hard over nadenken?

Vraag ik me dingen af? Dan kom ik vaak vanzelf bij verrassende dingen uit. Ik verzin dan bijvoorbeeld de slechtst mogelijke redenen om kinderen te hebben. Daar komen dan grappen van.

Helpt humor jou om met moeilijke vragen om te gaan?

Zeker. Ik kan veel kwijt in comedy. Op het podium kan je ook veel meer zeggen dan je in het echte leven kan zeggen. Het lijkt wel een vorm van therapie. En optreden is bijna als een drug voor mij. Sta ik twee maanden niet op een podium? Dan word ik wat nerveus. Ben ik dan 's avonds thuis? Dan heb ik het gevoel dat ik iets mis, dat ik iets moet doen.

Daarom vind ik het nu heel leuk om met mijn nieuwe show op te treden. Ik mag anderhalf uur op een podium staan. Ik kan aan de mensen in de zaal tonen: "Kijk, dit heb ik voor jullie gemaakt. En ik hoop dat jullie er blij mee zijn." Dat is zoals een bakker ook trots is op een mooie taart in zijn toonbank.

'B30VA' is je derde show. Vaak is dat de moeilijkste. Met een eerste show kan je mensen verrassen. Werd die een succes? Dan komen mensen bijna vanzelf naar je tweede. Bij de derde verwachten ze vooral meer en beter. Voelde je extra druk?

Ik heb het nu zeker anders aangepakt. Deze show is veel eerlijker dan mijn vorige. En ik vertel niet meer gewoon de ene grap na de andere. Natuurlijk maak ik veel grappen. Maar er zijn ook

“Optreden is bijna als een drug voor mij.”

een paar ernstige momenten. Er is ruimte voor gevoelens.

Vroeger dacht ik dat mensen alleen maar lachen om een grap. Maar je kan ook lachen om iets leuks, iets vreemds of zelfs iets waar je triest van wordt. Uit alle gevoelens kan je moppen halen. Die grappen zijn vaak zelfs sterker. Wordt het in de zaal even stil door een gevoelig moment? En kan je mensen daarna weer laten lachen? Dan is die lach vaak sterker. Er komt veel spanning los na dat gevoelige moment.

Bij comedy weet je als kijker niet altijd wat echt gebeurd is en wat niet. Veel komieken verzinnen dingen omdat die grappig zijn. Hoe zit dat bij jou?

Ik ben heel eerlijk. Dat vind ik belangrijk. Ik sprak pas nog met collega Michael Van Peel. Hij zei me: "Jij maakt zoveel dingen mee. Jij hoeft voor je shows bijna niets te verzinnen." Dat klopt ook wel. En het zette me aan het denken. Ik hoef niet alleen maar grappig te zijn. Ik kan met mijn verhaal ook mensen laten nadenken. Het ene moment lachen ze heel hard. En daarna vertel ik iets dat aankomt als een klap in je gezicht. Denk aan de stijl van Wouter Deprez. Hij kan dat heel goed. Met deze show wilde ik dat ook doen. Dat is wel gelukt, denk ik.

Je hebt het vaak over je vader. Hij overleed in oktober vorig jaar. Vond je het belangrijk om over hem te praten?

Ja, zeker. Deze show is een eerbetoon aan mijn vader. Ik had hem verteld dat ik een show over hem wilde maken. "Doe maar", zei hij. "En vertel vooral de slechte dingen. Daar zullen de mensen het hardst om lachen." Toen wist ik: mijn vader begrijpt echt helemaal wat ik doe. En waar het in comedy over gaat. Je vergroot de slechte dingen uit. Daar kan je de beste grappen mee maken. En tegelijk verwerk je moeilijke momenten. Zo helpt deze show me ook om het verlies van mijn vader te verwerken. Als je om iets droevigs kan lachen, ben je bezig met het te verwerken.

Je spreekt je publiek veel aan. Niet alle komieken doen dat. Jij houdt daar wel van?

Ik vind dat heerlijk! Het houdt me ook scherp, want ik weet niet wat er gaat gebeuren. Ik stel veel vragen. Maar ik weet nooit wat mensen zullen antwoorden. En ik moet er dan maar voor zorgen dat ik er iets grappigs over kan zeggen. Dat maakt elke show uniek.

Zijn mensen weleens boos over wat je dan zegt?

Soms (lacht). Ik vraag bijvoorbeeld wie een tatoeage heeft, en welke dan. Veel mensen hebben echt vreemde tatoeages (lacht). Ze vinden het niet altijd grappig als ik daar iets over zeg. Maar gelukkig gebeurt dat niet vaak. Meestal kunnen ze er wel goed om lachen.

Ik doe echt mijn best om niemand als persoon te

kwetsen. Mensen beledigen is helemaal niet fijn. Ik zoek wel graag het randje op. Dan voelen mensen zich heel even ongemakkelijk. En daardoor gaan ze over dingen nadenken. Zo stop ik vaak ook een boodschap in mijn grappen.

Je vertelt in je show dat je met een Maserati rijdt, een dure Italiaanse sportwagen. Heb je er echt zo één?

Ja! Dat is mijn manier om te zeggen: niet alle mensen met een beperking zijn sukkelaars. Mensen verwachten zo een auto niet bij mij. Ik vind het fijn om dan met hun vooroordelen te spelen.

Heb jij veel last van vooroordelen?

Toch vaak. Weet je, mensen met een beperking zijn bijna onzichtbaar in de samenleving. Ik heb het daar steeds moeilijker mee. Denk bijvoorbeeld aan hoe steeds meer steden auto's uit het centrum weg willen. Voor mij is dat een ramp. Want zonder auto raak ik nergens. Ik raak niet op een trein, tram of bus. Stappen kan ik maar voor goed 100 meter. En met mijn rolstoel raak ik ook bijna nergens. Let maar eens op hoe slecht de stoep vaak ligt. Dus moet ik wel de auto nemen. Kan dat niet? Dan zit ik bijna gevangen in mijn eigen huis.

Staan mensen daar te weinig bij stil?

Foto T. Bertels

“**Mensen met een beperking zijn bijna onzichtbaar in de samenleving. Ik heb het daar steeds moeilijker mee.**”

Ja, maar dat is niet altijd uit slechte wil. Ze hebben zelf geen last van alle hindernissen. En ze verwachten dat ook niet van mij. Ik kom op tv en ik treed op in zalen. Komen mensen mij op straat tegen in mijn rolstoel? Dan vragen ze wat er gebeurd is. Maar er is helemaal niks gebeurd. Die rolstoel hoort bij mijn leven van elke dag. Dat zie je natuurlijk niet op tv.

Dat geldt niet alleen voor mij, hoor. Bijna 20% van alle mensen heeft een beperking. Niet bij iedereen is die lichamelijk of heel zwaar. Maar wellicht heeft ongeveer één op de 100 mensen een rolstoel nodig. Zie jij die mensen op straat? Ik niet. Waar zijn ze dan? Die mensen zitten thuis. Niet omdat ze daar zo graag zijn. Maar omdat ze geen andere keuze hebben. Daar zou de overheid iets moeten aan doen. Helaas gebeurt dat niet.

Wil jij opkomen voor mensen met een beperking?

Steeds meer, ja. Vroeger wilde ik dat niet. Ik praatte er zelfs niet zo graag over. Ik zou bijvoorbeeld nooit zomaar vertellen dat ik een rolstoel gebruik. Ik schaamde me er zelfs wat over, denk ik. Maar nu niet meer. Dit is wie ik ben. Nu, ik wil ook niet dat mensen me een zeur vinden. Omdat ik de hele tijd vertel over alles wat misgaat voor mensen met een beperking. Tegelijk merk ik dat weinig mensen het daarover hebben. Dus voel ik me wel verplicht om erover te praten. Want er is nog veel werk.

William Boeva speelt zijn show 'B30VA' in heel Vlaanderen. Op zijn website vind je de plaatsen en data van zijn optredens:
www.williamboeva.be